

Bomlás vagy szép halál

Stevan Raičković

*E meglehetősen szabályos test, mely méregeti
Egyszerű rongyokba burkoltan a kövezetet, szerényen és halkán,
Eltűnik majd a földről. Talán majd egy hangya kényezteti.
Egész hangyaboly vesz lakást e fehérlő hajban.*

*E kéz, mely egyazon ajtót tárja minden éjszakán,
S fejemre a paplan egyazon sarkát hajtja,
Darabka szén lesz. Halkan kúszik majd a láng,
S alig hint röpke fényt fekete, barna és szőke hajra.*

*E lábak, melyek labdát kergettek s a háborús félelem határán
Óvóhelyre röptettek karcsún, óva rettentő haláltól,
Porladó kővé válnak. Mellettük gyíkot rejt majd a páfrány.
S fölöttük felhők kiterített szennyes tancol.*

*E száj, mely annyiszor csókolt, ó, elvész nyomtalanul.
E szem s e fül, melyet az egy-két földi szó alig suhint,
Fűvé válik. A folyó ezüstje mentén majd a nyár nyája vonul
Legelészve. Valaki fájdalomának magas fűszál lesz majd az írja.*

*E haj, melyet fiatalon úgy hordtam, hosszan, hanyavetin,
S mint augusztusi mezőt, borzolta szél,
Elporlad majd. Szél hordja hátán omló hajfürtjeim,
És lengeti komor fonalán a sűrű, holdfényes éj.*

*Mielőtt szénné válna, fogjatok kezét e kézzel.
Fűvé lesz egyszer, csókoljátok a szám.
Súgjátok még valamit fülembe, mely hangért jajveszékel,
S hogy hiába ne járjon, nézzetek az utcán alakom után.*

Távol

Stevan Raičković

*Nagy, hideg házban méz és téglafoglya —
valami mardos, hogy utazzam el valahova,
már régóta hív a favágók tompa fejszehangja
az erdőbe, ahol minden goromba vagy puha.*

*Itt, a kövezen füveim zavartan hajlongálnak.
S amott, már látom: az olvadó nap a vízbe réved.
Ott a gyengédség elől már el nem zárnak
sem páncélok, sem vérték.*

*Ott létezem én, ahol nincs dal, s dal mégis minden.
A földön hangyák. Mindent az avar és harmat szaga hat át.
A festő nem fest, s a fű sarjad, megállása, álma sincsen.
Fésűje sem: a szél fésűli csak az árpa aranyhaját.*

*Ott létezem én. Itt esőt egyengető ereszt, szimmetriák.
Ott: végtelen függöny fedi a világ ravatalát.
Az ablakban bús illatú, vérszegény virág.
S künn, az ég alatt: napraforgó tányérján játszik két dévajmadár.*

*Hagyd, hogy a homály miatt az utcán lehunyt szemmel járjak,
még ha bádogeresz-homlokom be is verem.
Szeretem a tökéletes homályt. Ott, simítsd hozzám vállad,
és vezess kézen, ha kinyúl majd érted kezem...*

*Értem, ki vagyok nagy, hideg házban méz és téglafoglya.
Valami mardos, hogy utazzam el valahova.
Valahova, ahol minden goromba vagy puha.
A fülemben favágók tompa fejszehangja.*

Nap

Stevan Raičković

Itt az ideje.

*Egyakarátulag oda kell menni az első naphoz
és sokáig ottmaradni ahol az jelen van.*

*El kell indulni és nekiiramodni és eljutni
oda ahol a föld folytatja*

a kvarc a virágok és az árnyékok ős játékát.

El kell jutni a felhő összhangjáig amely magányosan olvad.

Nemtörődömül belerúgni a hangyabolyba a sík mezőn.

*(A hangyák csodálatos rendben oszlanak a fekete primasitól
mint ahogy a vízkör távolodik a váratlan kődarabtól.)*

*Ideje hogy kibújjunk ebből a bőrből amely téglával és habarcsból
sárga ajtókból és üvegezett lyukakból áll.*

Ideje hogy elmenjünk. Ideje hogy feledjünk. Ideje

*hogy karunkat fölemeljük a keskeny vállak fölé
a madarak első hulláma és az első kergén szállingó toll előtt.*

Ideje lenyესni az első zöld vesszőt

és megpöccinteni vele az első gyikot.

Ideje felállni. Ideje letérdelni. Ideje eldőlni a fűben.

*Hunyd le a szemed hogy ajkadon ne másszanak át szemérmesen
[a hangyák.*

A hangyáknak is át kell mászniok a hangyáknak is el kell

[menniök

óriás partjukra békés vizükre.

*Nyisd ki a szemed csinálj hidat egy szóból
amely meggyógyítja majd a levegőben a keserűszívű madarat.*

Ideje hogy elmenjünk. Ideje hogy feledjünk. Ideje

hogy léptedtől a legzsengőbb levél is fölnevesen.

Ideje fölállni. Ideje letérdelni. Ideje eldőlni a fűben.

Ideje, hogy ki tudjunk mondani egy szót amelyetől kéklenni fog az ég.

Fehér Ferenc fordításai

